

"Barcelona m'inspira per treballar"

Com ja han fet Manu Chao o Jackson Browne, el compositor americà Pat McDonald ha decidit instal·lar-se a Barcelona, ciutat on ha enregistrat el seu últim treball discogràfic: 'Begging her graces'. El 22 de juny el podem sentir en directe a Cal Ble, a Igualada.

Pat McDonald (Wisconsin, 1952) va viure el seu moment àlgid quant a popularitat a mitjan anys 80. Aleshores formava part de Timbuk3, projecte que liderava al costat de la seva dona, Barbara. El matrimoni musical va destacar per una estimulants combinació de techno i folk que va convertir cançons com ara "The Future's So Bright, I Gotta Wear Shades" en èxits en les llistes de vendes. No parlem d'un triomf aïllat. Entre les fites de Timbuk3, cal recordar la nominació per a un premi Grammy per "Shades" i la participació en la banda sonora del film *La matança de Texas 2*.

A començaments dels 90, Pat McDonald va decidir tirar endavant la seva pròpia carrera musical. Així, després de col·laborar amb artistes de diferents estils musicals (Aerosmith, Ryuichi Sakamoto, Zucchero...), el músic va publicar *Pat McDonald sleeps with his guitar*. Un primer àlbum en solitari que "explorava les arrels més ocultes de les relacions humanes". Ara McDonald ha decidit continuar amb la seva carrera amb *Begging her graces*, un disc concebut i gravat a Barcelona que ha comptat amb les col·laboracions d'artistes catalans com Dani Nel·lo i Lúdia Pujol.

—*Quan i per què decideix venir a viure a Barcelona?*

—El meu primer contacte amb Barcelona va ser fa tres anys. Més tard, vaig tornar per segona vegada i ja vaig decidir quedar-me a viure un temps. El problema és que no puc instal·lar-me definitivament en aquesta ciutat. Visc a cavall de Barcelona i Texas, ja que allí és on tinc la meva família. Es pot dir que Barcelona m'inspira per treballar; és una estimulació per a les meves cançons.

—*Vostè no és el primer artista de rock que opta per instal·lar-se a Barcelona. Anteriorment, David Byrne*

o Manu Chao també hi han passat temporades. Creu que en aquests casos Barcelona també ha funcionat com a punt d'inspiració per als seus treballs?

—Pot ser. Barcelona és una *punyetera* gran ciutat; un lloc on es dona una combinació musical molt suggerent. Es poden trobar músiques tradicionals com el flamenc i també clubs de música electrònica. És un plaer viure en una ciutat on es produeix una combinació de cultures tan interessant.

Tot i així, vull tocar la meua música i no pas la música d'aquesta ciutat. El cas seria semblant al de Paul Simon amb l'àlbum *Graceland*. Ell va registrar el disc influït per la cultura africana, però no va deixar de fer la seva música. Sempre s'ha d'intentar canviar, però sense perdre la personalitat.

—*El principal canvi en la seva carrera va fer-lo quan va plègar de Timbuk3 per començar la seva trajectòria en solitari. Com recorda aquell període de transició?*

—Tinc molt bon record de la meua etapa com a component de Timbuk3 al costat de la meua dona. Ara, però, ja forma part del passat. La principal diferència amb aquella època és que avui tot és molt més personal. Ara només compta la meua guitarra.

—*He de deduir que ja no està interessat en el vessant més electrònic i experimental de la música?*

—Sóc un gran fan de la música que es pot crear de manera analògica. M'agrada la imatge que, per exemple, dona Ryuichi Sakamoto en els seus concerts. Quan toca, pots veure qualsevol dels seus moviments. No amaga res. El fet és que sóc molt més feliç viatjant només amb la meua guitarra i un minidisc per registrar les meves composicions. Tot és artesanal.

—*Sempre que viatja compon noves cançons?*

—Sempre que puc, és clar.

"Per mi és un plaer viure a Barcelona, en una ciutat on es produeix una combinació de cultures tan interessant. Tot i així, vull tocar la meua música i no pas la d'aquesta ciutat. És bo canviar, però sense perdre la personalitat"

—Hi ha possibilitats que torni a gravar nous discos amb Timbuk3?

—No crec. Barbara està molt bé component cançons per la seva banda. No em vull convertir en una mena de Beatles que cada poc diuen que tornaran a reunir-se.

—Ha canviat molt l'escena musical durant els últims anys?

—Sí. Quan jo era jove i vivia a Wisconsin, hi havia una escena musical molt potent. Recordo que només al meu barri hi havia un munt de bandes diferents. Tot-hom tocava algun instrument.

—...I vostè què feia llavors?

—En aquella època jo em dedicava a tocar les meves pròpies cançons, actuava en solitari. No va ser fins més tard quan vaig començar a formar part de grups com Jukebox Lunch o The Essentials, banda de la qual també formava part la meua dona Barbara. Més endavant, vam decidir iniciar una nova trajectòria en comú i formàrem Timbuk3.

—Bob Dylan seria el seu principal referent musical?

—En bona mesura, sí. Quan tenia catorze anys, volia ser Bob Dylan. De totes maneres, les meves influències provenen de llocs diferents. He estat en contacte amb el rock, el blues i un munt d'estils diferents.

—Les seves lletres mantenen un important component literari. Quines considera que són les seves influències com a compositor?

—És curiós, sempre que em fan aquesta pregunta, responc uns noms diferents. Suposo que uso l'oportunitat que em donen per pagar tribut a la gent que ha estat vital dins la meua faceta de compositor. No sé. Puc mencionar gent. És molt difícil escollir només uns referents. La meua vida passa per davant dels meus ulls i aquests han vist moltes coses que han trobat interessants. *El Retrat de Dorian Gray*, d'Oscar Wilde, és un dels llibres que més m'ha impactat. Recordo que el vaig llegir de ben jove. Era la mateixa època en què una amiga meua estava ingressada en un hospital, perquè l'havien operada. Em va acabar obsessionant el tema de la vellesa. D'una banda, el llibre tracta, en certa manera, d'això; i de l'altra, la biblioteca de l'hospital estava plena de llibres sobre com afrontar la vellesa. Era com estar en una dimensió desconeguda.

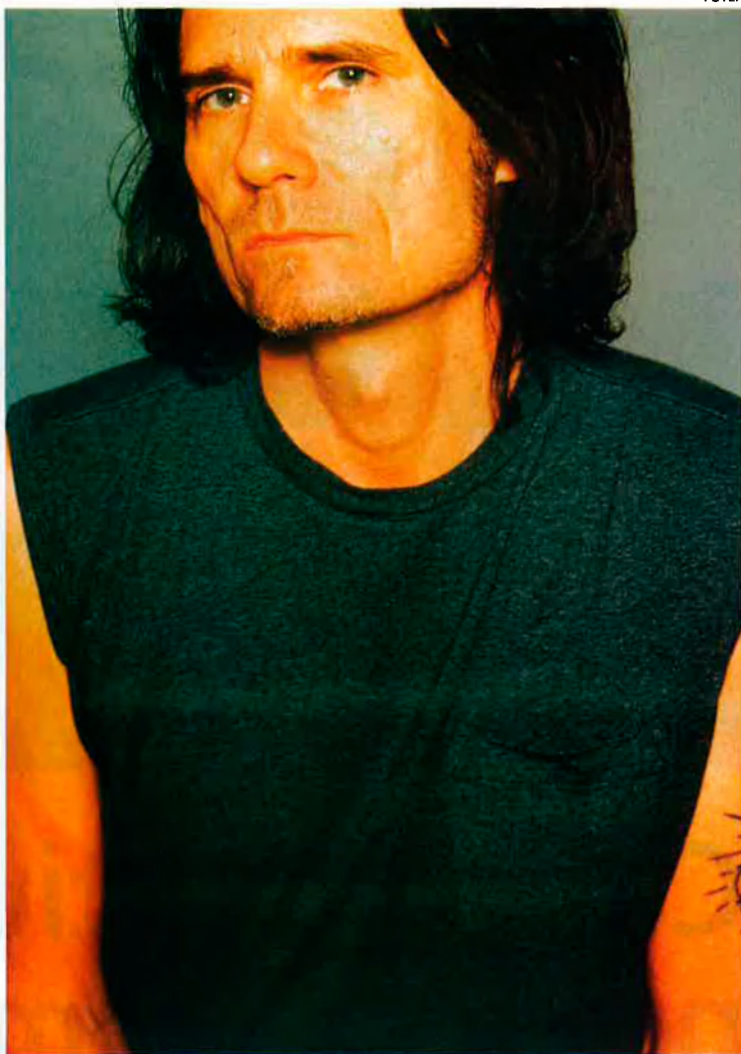
—A partir dels seus textos, es pot pensar que és un compositor amb predilecció pels temes foscos...

—Jo no intento escriure lletres fosques ni apagades. Potser els meus referents sí que reuneixen aquestes qualitats, però no el resultat del meu treball. Sempre intento introduir elements lluminosos a les cançons. M'interessa el misteri, la solitud i alguns aspectes tristos de l'existència, però al final sempre intento parlar de les coses positives de la vida.

—Vostè és dels que sap apreciar al mateix temps els aspectes positius i negatius de la vida?

—Sí, perquè crec que el món és mig fosc i mig lluminós. És com el dia i la nit. Crec que s'ha de saber gaudir de tots els estats d'ànim. Algú pot tenir una vida molt feliç i, en canvi, quan somia a la nit pot tenir malsons. És curiós, però si no tens malsons, no acostumes a recordar el que has somiat.

—Ja fa estona que parlem de lletres. Avui, en el

món, es cotitzen en excés les melodies de les cançons en detriment del seu contingut?

—Suposo que hi ha molts compositors que no li donen la mateixa importància que jo. La música, a diferència de les lletres, és el veritable llenguatge universal. Una persona de qualsevol indret del món pot emocionar-se davant d'una melodia i no cal que conegui de què li parlen. A mi, però, escriure lletres amb un determinat contingut m'ajuda a sentir-me bé.

—El fet d'enregistrar *Begging her* a Barcelona ha possibilitat que Dani Nel-lo i Lídia Pujol hagin participat al disc. Quines qualitats pot ressaltar d'aquests personatges?

—Dani Nel-lo és un músic català, però té la mentalitat d'un músic nord-americà. És una persona que inverteix molt interès en tot el que fa i això es nota en el resultat. Té una gran energia i és un bon instrumentista. D'altra banda, Lídia Pujol és com una gran bola de foc. És algú que aconsegueix estendre a tothom que l'envolta el seu estat d'ànim. És una persona molt entusiasta. La veritat és que m'ajuda a sentir-me bé. Ah sí, i també és una bona cantant.

Pat McDonald ha concebut i gravat el seu darrer disc a Barcelona. 'Begging her' significa una nova etapa en la seva prolífica carrera.

Rubèn Mayoral